GILLETTE BURGUNDY – 1. FELVONÁS

Burgundia — Franciaország
1. FELVONÁS — Egy második élet tanyája

A történetek sosem ugyanazok, mert a pillanatok, amelyekben találkoznak, sosem ugyanazok. A helyek változnak. Az évszakok változnak. Az emberek változnak. És amikor nők keresztezik az útjukat, a jóslás minden értékét elveszíti.

Ezt a történetet már elmeséltem egyszer. Ma újra el akarom mondani, nagyobb intenzitással, szinte beszélgetésként önmagammal – az emlékezet hívásaként, egy hangként, amely folyton kopogtat az idő ajtaján, és nemcsak arra emlékeztet, ami volt, hanem talán arra is, ami még lehet.

1. FELVONÁS – EGY MÁSODIK ÉLET TANYÁJA

Húsz évvel korábban Burgundiába, Franciaország szívébe indultam, azzal a szándékkal, hogy megvegyek egy régi tanyát.

A bor, a sajt és annak a visszafogott eleganciának a földje volt, amelyet a franciák örökségként őriznek. Már ismertem a helyi ingatlanügynököt, aki az ügyletet intézte. Ritka lehetőségként mutatta be az ingatlant, és a feltételek elég vonzóak voltak ahhoz, hogy felkeltsék a kíváncsiságomat.

Soha nem voltam alkuvadász. Az alkuk emberi találmányok. Az igazi lehetőségek a gondviseléshez tartoznak.

A környék messze esett a nagy kereskedelmi útvonalaktól. Látogatók főleg az augusztusi és szeptemberi szüret idején vagy az új borokat ünneplő helyi fesztiválokra érkeztek. Az év többi részében csend uralkodott a dombokon és a mezőkön.

A tanya kiváló állapotban volt. Némi karbantartásra, néhány szerkezeti igazításra és egy rendes irodára volt szüksége a földszinten. Semmi különösebben megterhelő.

Az ügynök azonban sietni látszott.

Vihar közeledik, magyarázta, és azt javasolta, hogy lóháton gyorsan járjuk be a birtokot.

Tizenkét hektár.

Szőlőültetvények a látóhatárig.

Vörösborok.

Fehérborok.

Pezsgő.

Nyugaton egy kis tó.

Akácfasorok.

Meglévő szerződések a szőlő eladására.

Ahogy átlovagoltunk a birtokon, megkérdeztem, miért adják el a tulajdonosok.

A válasza egyszerű volt és lesújtó.

„A feleségem rákos. Nem akarom, hogy a hátralévő éveit ehhez a birtokhoz kötve töltse. Körbe akarom vinni a világon, amíg még lehet.”

Nem mondtam semmit.

Az istállóhoz visszaérve nyolc csodálatos fiatal arab lovat vettem észre.

Megkérdeztem az egész ingatlan árát.

A tanyáét.

A földét.

A szőlőültetvényekét.

Az istállókét.

A lovakét.

A férfi habozott.

Szinte félt kimondani.

Aztán kimondta.

„Hatszázötvenezer euró.”

Néhány másodpercig gondolkodtam.

Másnap találkoztunk a közjegyzővel.

A teljes összeget kifizettem.

Jelzálog nélkül.

Bank nélkül.

Finanszírozás nélkül.

Egy burgundiai birtok tulajdonosa lettem.

Szőlősgazda.

Földműves.

Sőt, vidéki ember.

És magamban mosolyogva arra gondoltam, hogy mindazok, akik azt állították, hogy úgy írok, mint egy kutya, végre megtalálták számomra a tökéletes szakmát.

Ferdinando